

אונסי אלחג'

העתיק מאוד, החדש מאוד

לא מצאתי את אלוהים כפי שמצאתיו, כאשר לא יכולתי עוד לשאת את מחשבותי.

המיידיע מתוודה.

הנעדר רואה את מה שאין רואה העד.

בראשית האדם התענג.

העוצמה העצומה הצטמצמה מהתענגותו, כאשר חצה את הגבול, והענישה אותו.

אולי משום שהעוצמה העצומה מבקשת שהתענוג הלא מוגבל יהיה רק בסמכותה. להתענג בבריאה, במוות, במה שטרם ידענו. התענוג המשוגע הינו מתארי האלוהות. והאמנות תענוג היא. והאמן, ברגע הבריאה, בשר מבשר אל.

אשתוק ברגעי מותי אך פני ימשיכו לשאול: למה?

הרוע, עוצמתו בייאושו
בשיכרון ייאושו.

הוי, הפרח האדום בעל הלב הלבן פמוות.

◆
פשעו של אדיפוס התמים שהיה מאושר.

◆
שאשקר לך כדי להצילך –
לבנות גאולה מרהיבה על שקר.

◆
ימת הצללים אוהבת את קרוביה.

◆
תחושת האשמה תקפה אותי באופן עז כל־כך, עד שנדמה לי כי התגלגלה בי רוח
האיש שהחרטה געשה בי כלפיו.
כאילו באה להודות לי על חרטה זו.

◆
מעולם לא שמעתי משפט אוילי יותר מ... "וימינו אלה אינם ימי נסים עוד".
מעולם לא התחוללו נסים כמו בימינו אלו.
"בְּקֶשׁוֹ וַיִּינַתֶּן לָכֶם".
הבעיה במבקש, לא בנס.

◆
אם תאבד תקוותי, אם אכנע, לא יהיה זה מפני שמה שאני מאמין בו בלתי
אפשרי, אלא כי העייפות גברה עלי.
לפעמים מתעייף האדם ונרדם. ומאחורי העץ, עליו נשענת שנתו, מתחילים
חלומותיו להתגשם מבלי שישים לב.
למען הפתעה שתהיה לו אחרי שיתעורר.

◆
אני רוצה אותך, אלוהי, תמיד כמו אם זו...

◆
אנו מדברים, אני מדבר על ההתאחדות, ההתמוססות...
רגע... הבה נרסן את האמת הזאת לפני שתהפוך לתופי.
הבה נחקור אותה, נתווכח איתה, הרי בקרוב תחזור לביתה.
ההתאחדות מחסלת את האיזון, מתיכה את היסודות, כך שהם חוזרים למצולות

כאוס ועיוורון הפוער את פיו. תהום של תסבוכות חרבות, שצדדיה וראשיה פולטים את קיטור הקץ. גל עצמות וגולגלות...

הבה נשיר הלל לפירוד! למרחק ולריחוק! לנטישה ולגירושים!
לעצמאותו של כל שֹׁחֵה ברוחו... כדי שיזרמו מחדש בין כולם מימי הזיקה!

שני דברים מרוקנים אותך מכל מלה: האין והקיום עד מלאות.

כמה בוחרים בדרך הכאב כדי להתרגל מראש לרעיון המוות.

הם כופרים בגלל כיעורם של קולות המזמרים.

כאילו זהו סוף העולם.

כל מה שאני אוהב, אובר.

את כל מה שאני מאמין, משסעים הניבים.

הפשע, האימה, הכיעור, זוחלים, מתנפלים וכובשים.

כאילו זהו סוף העולם.

כל אימת שאני מבחין בתקווה, בְּאוֹת סערות ומוחקות אותה.

ואין אני יודע, באמת אין אני יודע למה אני כותב.

כבר אין ערך לדבר, אלא אם הוא בגודל הנס הגדול.

בתווך, בין המעשה הכושל והברכה, שולט, באדישותו הממארת, מלאך
הנייטראליות התם הנתעב.

אנו מתים בתקווה לדעת את מה שלא ידענו כשהיינו בין החיים.

עוד הבטחה שאנו מספרים לעצמנו בכדי להירדם.

בראשית היתה המלה או המבט?

אולי הודעת העין היתה ראשונה.

והיא האחרונה.

◆
כל העניין הוא כיצד מתמודדים עם השקט.

◆
שכחת להודיע לי כי גם הלא-כלום הוא נצח.

◆
כשאני שואל את עצמי, כמו אוגוסטינוס הקדוש, מתי, אלוהי, הייתי חף מפשע,
איני יכול להתאפק ולא לשאול אותו: ומתי הייתי אשם?

מערכת נביל ארמלי